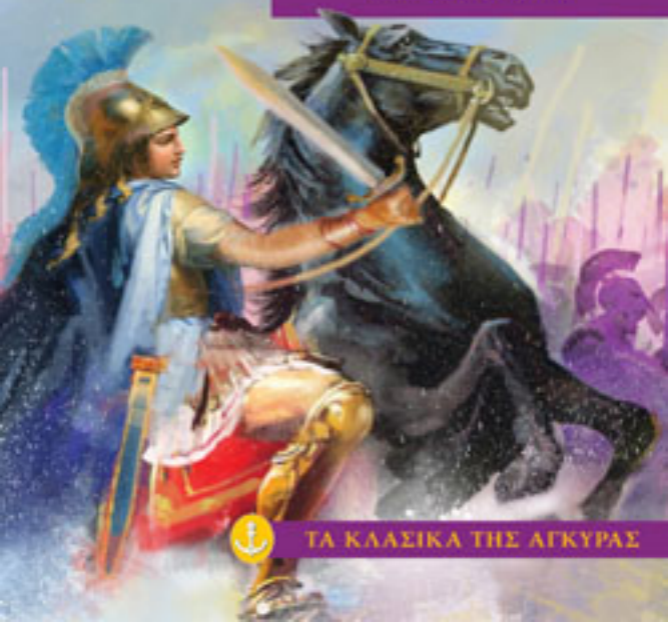

ΜΠΑΜΠΗΣ ΓΡΑΜΜΕΝΟΣ

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ__

ΑΓΚΥΡΑ

Μέγας Αλέξανδρος

τα παιδικά του χρόνια

Εικονογράφηση: *Θανάσης Τσίτσικας*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*
Σελιδοποίηση: *Κωνσταντίνα Ελαιοτριβάρη*

© 2010 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ.Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.

για την παρούσα νέα έκδοση

Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα, Τ.Κ. 10681

Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066

e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 978-960-422-849-2

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, Ν. 2121/1993, καθώς και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΜΠΑΜΠΗΣ ΓΡΑΜΜΕΝΟΣ

Μέγας Αλέξανδρος

τα παιδικά του χρόνια

αγκυρα

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Υπάρχει μία και μοναδική μορφή στην ιστορία της ανθρωπότητας που επισκιάζει κάθε άλλη. Στέκεται τόσο ψηλά, που το πλησίασμά της είναι αδύνατο. Είναι η μορφή του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Όσα βιβλία κι αν γράφτηκαν για να φωτίσουν τη θυελλώδη προσωπικότητά του, ο Μακεδόνας κοσμοκράτορας παραμένει πάντοτε ένα μυστήριο. Καθώς κυλούν οι αιώνες, τ' όνομά του και τα κατορθώματά του τυλίγονται μέσα στον θρύλο. Υπάρχουν αιγυπτιακά βιβλία που τον αναφέρουν ακόμα ως θεό, και συριακά που τον αποκαλούν προφήτη. Σχεδόν σε κάθε λαό συναντούμε κάποιον θρύλο για τον Αλέξανδρο που ανέβηκε στον μακεδονικό θρόνο είκοσι χρονών και δέκα χρόνια αργότερα είχε ολοκληρώσει την κατάκτηση του κόσμου με το όραμα μιας πανανθρώπινης κοινωνίας, βασισμένης στον ελληνικό πολιτισμό. Μια τέτοια μορφή, που επηρεάζει και εμπνέει ακόμα τους ανθρώπους, δεν μπορούσε να λείπει απ' την ελληνική λογοτεχνία. Αυτό το κενό καλύπτουν οι εκδόσεις «ΑΓΚΥΡΑ», παρουσιάζοντας τα παιδικά χρόνια του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Μέγας Αλέξανδρος

Τα παιδικά χρόνια

Aπό τη γέννησή του το 356 π.Χ. ως την άνοδό του στον μακεδονικό θρόνο, το 336 π.Χ.

Μυθιστορηματική ανάπλαση της παιδικής ζωής του Μεγάλου Αλεξάνδρου, βασισμένη στις παλιές ιστορικές πηγές και στις νεότερες βιογραφίες και μελέτες.

1

Τα σημάδια και ο μάντης

Ένα μεγάλο αστροπελέκι χάραξε τον ουρανό της Πέλλας και μέσα στη λάμψη του φάνηκε το παλάτι του βασιλιά της Μακεδονίας Φιλίππου. Πάνω στο παρατηρητήριο του παλατιού φωτίστηκε για μια στιγμή η κουρασμένη μορφή του σοφού μάντη Αρίστανδρου. Έπειτα, τυλίχτηκαν όλα στο σκοτάδι.

– Θα έχουμε καταιγίδα απόψε, μονολόγησε ο μάντης, και τα μάτια του καρφώθηκαν σε δυο άστρα μακρινά που μόλις θαμπόφεγγαν.

Χοντρές στάλες βροχής ένιωσε στο πρόσωπό του κι ένα δεύτερο αστροπελέκι έκανε το παλάτι να σειστεί.

– Μπορώ να φύγω τώρα, μουρμούρισε δυνατά ο μάντης.

– Τι νύχτα είναι ετούτη! είπε ο φρουρός, όταν πλησίασε ο Αρίστανδρος. Πρώτη φορά φοβήθηκα τ' αστροπελέκια. Λες να προμηνύεται κανένα κακό; Ποια είναι η γνώμη σου, σοφέ άρχοντά μου;

Ο μάντης έμεινε για λίγο σκεφτικός και πλησίασε ένα βήμα πιο κοντά στον φρουρό.

– Μην φοβάσαι, του απάντησε. Οι καλοί θεοί φρουρούν μαζί σου τούτο το παλάτι απόψε.

Τι νόημα είχαν τα λόγια αυτά; Ο φρουρός θέλησε να ζητήσει διευκρινίσεις, αλλά ο Αρίστανδρος τον πρόλαβε.

– Λοιπόν, με γύρεψαν;

– Ναι, μουρμούρισε ο φρουρός, ενώ στ' αυτιά του αντηχούσαν ακόμη τ' αλλόκοτα λόγια του μάντη. Ζήτησαν να κατεβείς.

Ο Αρίστανδρος πήρε μια αναμμένη δάδα και κατέβηκε προσεκτικά από την εξωτερική σκάλα του παλατιού. Όταν χτύπησε την πόρτα, του άνοιξε η Ελλανίκη.

– Έλα, Αρίστανδρε, του είπε ευγενικά η νέα γυναίκα. Σε περιμένουμε τόση ώρα. Η Ολυμπιάδα είναι ετοιμόγεννη. Θέλει να σε δει αμέσως. Φοβήθηκε τ' αστροπελέκια. Είναι πολύ ανήσυχη.

– Πάμε να την δούμε, είπε ο μάντης και μαζί με την Ελλανίκη κίνησαν για το δωμάτιο της νεαρής γυναίκας του βασιλιά Φιλίππου.

Στον μακρύ διάδρομο, που πέρασαν, είδαν το άγαλμα του Δία Άμμωνα, του θεού που λάτρευε η Ολυμπιάδα. Είδαν ακόμη στις μεγάλες τοιχογραφίες του διαδρόμου τις μορφές βασιλιάδων και ηρώων της Μακεδονίας.

– Κάτι μου σφίγγει την ψυχή, Αρίστανδρε, είπε η Ελλανίκη.

– Ησύχασε, καλή μου αρχοντοπούλα, αποκρίθηκε ο σοφός γέροντας. Σε λίγες ώρες οι θεοί θα επιτελέσουν το έργο τους. Σε λίγες ώρες θα χουμε μεσάνυχτα. Απόψε τα μεσάνυχτα ο ήλιος μπαίνει στο νέο ετήσιο ζώδιό του, στο

ζώδιο του Λέοντος και του Κριού. Δυνατός κι ακαταμάχητος θα 'ναι αυτός που θα γεννηθεί τη στιγμή που θ' αρχίσει τον νέο κύκλο του ο ήλιος.

Τα μάτια της γλυκιάς Ελλανίκης άστραφαν και, κοιτώντας τις μάχες στις μεγάλες τοιχογραφίες, χαμογέλασε ευτυχισμένα. Αυτή θα γαλουχούσε το νεογέννητο, αυτή θα ήταν η τροφός του. Αν έβγαιναν αληθινά όλα όσα έλεγε ο μάντης, θα μπορούσε να νιώθει πολύ περήφανη αργότερα. Άλλωστε, όλοι μέσα στο παλάτι εκτιμούσαν την Ελλανίκη για τους καλούς της τρόπους και τη μόρφωσή της. Η νεαρή αυτή γυναίκα καταγόταν από βασιλική οικογένεια κι ήξερε να φυλάει και να τιμά τ' όνομά της.

– Λοιπόν, τι σκέφτεσαι, Ελλανίκη; την ρώτησε ο Αρίστανδρος και την κοίταξε στα μάτια.

Αλλά ήταν αργά πια για ν' αποκριθεί. Είχαν φτάσει μπροστά σε μια ξύλινη σκαλιστή πόρτα και ο φρουρός βιάστηκε ν' ανοίξει, για να περάσουν.

Πέρασε πρώτη η Ελλανίκη και ο Αρίστανδρος ακολούθησε δειλά. Στη μέση του μεγάλου δωματίου ήταν το χρυσοποίκιλτο κρεβάτι της Ολυμπιάδας. Κοντά της στεκόταν μια ιέρεια που έκαιγε θυμίαμα. Στην άκρη του μεγάλου δωματίου όμορφες κοπέλες τραγουδούσαν γλυκά και σιγανά για να καταπραΰνουν τους πόνους του τοκετού.

Ο Αρίστανδρος πλησίασε και στάθηκε μπροστά στην Ολυμπιάδα.

– Ήρθα, της είπε. Με ζήτησες;

– Ναι, αποκρίθηκε με κόπο η νεαρή γυναίκα και τα φωτεινά μάτια της κοίταξαν επίμονα τον μάντη.

Ο Αρίστανδρος κατάλαβε.

– Οι οίωνοί είναι καλοί, εξήγησε βιαστικά.

Στο πρόσωπο της Ολυμπιάδας απλώθηκε ένα γλυκό φως. Αυτό που ποθούσε ν' ακούσει, της το 'λεγε τώρα ο σοφός μάντης του παλατιού, που ποτέ του δεν λάθευε.

– Οι οίωνοί είναι καλοί, σιγομουρμούρισε, επαναλαμβάνοντας τα λόγια του μάντη και μισόκλεισε τα μάτια της ευτυχισμένη. Ευχαριστώ, Αρίστανδρε, είπε έπειτα από λίγη ώρα. Το ήξερα ότι ο Δίας Άμμωνας είναι κοντά μου. Μόνο αυτά τ' αστροπελέκια με φόβισαν λίγο.

– Τίποτα δεν πρέπει να σε κάνει να δειλιάζεις, καλή μου κυρά, είπε ήρεμα ο Αρίστανδρος. Οι θεοί θα κρατήσουν την υπόσχεσή τους. Ό,τι σου έταξαν στις μυστικές προσευχές σου, θα πραγματοποιηθεί.

Με αργά βήματα ο Αρίστανδρος προχώρησε προς την πόρτα. Εκεί στάθηκε για λίγο, έριξε μια ματιά στην προτομή του Άμμωνα που ήταν τοποθετημένη πάνω σ' ένα κατάλευκο μαρμάρινο βάθρο και χαμογελαστός βγήκε έξω.

Η καταιγίδα είχε ξεσπάσει. Η ώρα περνούσε. Μόνος μέσα στον απέραντο διάδρομο περπάτησε ο μάντης. Μόνος και σίγουρος ότι δεν είχε λαθέψει στη μελέτη των άστρων, τράβηξε για το δωμάτιό του.

Άδειο έμοιαζε το παλάτι. Ο Φίλιππος που το γέμιζε με τη ζωντάνια του, το κέφι και τα γλέντια του, έλειπε μακριά σε κάποια εκστρατεία. Η πραγματική του ζωή ήταν ο πόλεμος. Οι νίκες τον μεθούσαν και διαρκώς τον παραινούνταν σε νέες πολεμικές περιπέτειες.

– Πλησιάζουν μεσάνυχτα, ψιθύρισε ο Αρίστανδρος και άνοιξε την πόρτα.

Η βροχή δυνάμωνε και τα σκυλιά του παλατιού αλυχτούσαν τρομαγμένα. Ο μάντης άναψε ένα μικρό λυχνάρι του λαδιού, κάθισε στο τραπέζι του κι έμεινε εκεί συλλογισμένος.

Θα 'χε περάσει κάμποση ώρα, όταν ξαφνικά το παλάτι δονήθηκε από σαλπίσματα και φωνές. Ο Αρίστανδρος πετάχτηκε όρθιος, άνοιξε την πόρτα και στ' αυτιά του βούιξε αμέσως το χαρμόσυνο άγγελμα: αγόρι, αγόρι.

Δούλες, υπηρέτες, γραμματικοί, άντρες και γυναίκες έτρεχαν στα διαμερίσματα του παλατιού ν' αναγγείλουν το μεγάλο γεγονός.

Ο Αρίστανδρος άνοιξε την πόρτα του να δει τι συμβαίνει και μπροστά του βρέθηκε ένας υπηρέτης. Είπε τα νέα και του εξήγησε ότι τον περίμεναν στο μεγάλο δωμάτιο της λεχώνας.

Ο Αρίστανδρος τον κοίταξε στα μάτια, χαμογέλασε και τάχυνε το βήμα του. Βιαζόταν να δει το νεογέννητο. Ο ίδιος είχε μαντέψει, εννιά μήνες νωρίτερα, ότι θα ήταν αγόρι.

Την ημέρα του γάμου τους, ο Φίλιππος και η Ολυμπιάδα είχαν δει όνειρα αλλόκοτα, που τους έκαναν να τρομάξουν. Ο Φίλιππος είχε ονειρευτεί πως σφράγισε την κοιλιά της γυναίκας του και η σφραγίδα άφησε την εικόνα ενός λιονταριού. Όσο για την Ολυμπιάδα, το όνειρό της ήταν ακόμη πιο τρομακτικό κι ανεξήγητο. Ένας κεραυνός την χτύπησε κι από τα πλευρά της ξεπήδησαν φλόγες μεγάλες.

Ο μόνος που μπορούσε να ερμηνέψει τα όνειρα αυτά, ήταν ο σοφός μάντης Αρίστανδρος. Σ' αυτόν κατέφυγε το

βασιλικό ζευγάρι και με προσοχή άκουσαν την εξήγηση που τους έδωσε.

«Η γυναίκα σου, βασιλιά, είναι έγκυος και θα γεννήσει αγόρι. Θα γεννηθεί ένα παιδί με καρδιά λιονταριού». Έτσι ερμήνευσε τα δυο όνειρα ο μάντης κι απομακρύνθηκε, ενώ στα χείλη της Ολυμπιάδας και του Φιλίππου είχε χαραχτεί ένα χαμόγελο ευτυχίας.

Οι σκέψεις αυτές έκαναν τον μάντη ν' αναρωτηθεί. Ο κεραυνός; Έπεσε ο κεραυνός; Τα τελευταία αυτά λόγια τα είπε σχεδόν φωναχτά από την αγωνία του. Μήπως είχε αποκοιμηθεί πάνω στο τραπέζι και δεν άκουσε; Μακάρι να 'ταν έτσι. Ένας μάντης σαν κι αυτόν δεν αστοχεί εύκολα στις ονειροκρίσεις του. Αν δεν είχε πέσει ο κεραυνός, όπως ολοκάθαρα το είχε δει στον ύπνο της η Ολυμπιάδα, το παιδί δεν θα 'ταν αυτό που είχε προβλέψει.

– Ο κεραυνός έπεσε, άρχοντά μου, είπε ο υπηρέτης που είχε ακούσει τον Αρίστανδρο να μονολογεί. Έπεσε τη στιγμή ακριβώς που γεννούσε η Ολυμπιάδα. Οι μαίες τρόμαξαν, αλλά η ιέρεια της Δήμητρας, που έκαίγε θυμίαμα, τις καθησύχασε και συνέχισαν ήρεμα το έργο τους.

– Περίεργο να μην το αντιληφθώ, μουρμούρισε ο Αρίστανδρος.

– Έτσι γίνεται πάντοτε, άρχοντά μου, είπε ευγενικά ο υπηρέτης. Όταν βρίσκεσαι σε βαθύ διαλογισμό, δεν αντιλαμβάνεσαι τι γίνεται γύρω σου.

– Έχεις δίκιο, αποκρίθηκε ήρεμα ο Αρίστανδρος.

Τώρα το δωμάτιο της Ολυμπιάδας ήταν μόλις δυο βήματα μακριά κι από μέσα ακούστηκαν τα δυνατά κλα-

ψουρίσματα του νεογέννητου. Ο Αρίστανδρος άνοιξε την πόρτα και πήγε κοντά στο κρεβάτι της. Με τη βοήθεια μιας ιέρειας ετοιμάστηκε για τις θυσίες, που έπρεπε να γίνουν μπροστά στη λεχώνα.

Πέρασαν κάμποσες ώρες. Έγιναν όλες οι θυσίες, έπαιξαν οι μουσικοί ρυθμούς γλυκούς και απαλούς με τους καλαμένιους αυλούς και η Ολυμπιάδα άνοιξε τα μάτια της για να δει μπροστά της μόνο δυο πρόσωπα: τον Αρίστανδρο και την Ελλανίκη. Έπειτα στράφηκε δεξιά και είδε μέσα στην κούνια τον γιο της. Του χαμογέλασε και τον χάιδεψε. Το βρέφος σαν να πειράχτηκε από το άγγιγμα αυτό, άνοιξε τα μάτια του κι έβαλε τα κλάματα. Ο Αρίστανδρος πλησίασε στην κούνια και κοίταξε το νεογέννητο. Περίεργο! Τι ήταν αυτό που έβλεπε! Το αριστερό μάτι του βρέφους είχε χρώμα φωτεινό και γαλάζιο και το δεξιό σκούρο και καστανό!

– Αυτό το παιδί, είπε ο μάντης, έχει δυο μάτια με διαφορετικό χρώμα το καθένα.

Σκέφτηκε ώρα πολλή, αλλά καμιά εξήγηση δεν μπόρεσε να δώσει στο σπάνιο αυτό φαινόμενο.

– Τι σκέφτεσαι; τον ρώτησε η Ολυμπιάδα.

– Σκέφτομαι ότι αφού ένας μάντης δεν μπορεί να δώσει μια απάντηση σ' ένα ερώτημα που του θέτει αυτό το παιδί, σίγουρα θα γίνει άνθρωπος ακαταμάχητος.

Η Ολυμπιάδα κολακεύτηκε και μισόκλεισε τα μάτια της ευτυχισμένη.

– Να ειδοποιηθεί ο Φίλιππος, είπε.

– Ναι, κυρά μου, έφυγε κιόλας αγγελιαφόρος για την Ποτίδαια.